

Κώστας Χ. Πασχάλης

Για την τιμή μας (και την τιμή των άλλων) ρε «γαμώτο»

Μέσα στο άνευρο, άχρωμο και μονότονα επαναλαμβανόμενο εκλογικό τοπίο, με τους πολιτευτές να περιφέρουν και να διαλαλούν τη φθινήπραμάτεια τους, αναζητώντας ευκαιριακούς αγοραστές, δύσκολα πολύ δύσκολα μπορείς να μιλήσεις για ΠΟΛΙΤΙΚΗ.

Πολύ πιο δύσκολα, μάλιστα, μπορείς να το κάνεις, όταν νοιώθεις πως οι πραγματευτάδες δεν βρίσκονται μόνον στην «απέναντι όχθη» αλλά και τη δική σου. Όταν συνειδητοποιείς ότι ο ζωτικός σου χώρος, αυτός που υπεράσπιζες χρόνια τώρα με όσες δυνάμεις είχες, προσβάλλεται εκ των έσω.

Πονάς, εκνευρίζεσαι, μένεις μετέωρος... αλλά την ύστατη στιγμή (εκεί που λες πως ήρθε η ώρα της ιδιώτευσης) βλέπεις την ίδια αγωνία και ένταση, τα ίδια ερωτήματα αποτυπωμένα στα πρόσωπα των συντρόφων σου και αντλώντας κουράγιο από τις λίγες δυνάμεις που σου έχουν απομείνει, υψώνεις και πάλι το ανάστημά σου, λέγοντας πως το οφείλεις πρωτίστως στον εαυτό σου.

Για την τιμή μας, για την υπόληψή μας για το «γαμώτο», έλεγε ένας σύντροφος. Ναι, σίγουρα γι' αυτό, αλλά όχι μόνο.

Είναι για το νέο άνεργο, με τα δύο και τρία πτυχία, που στήνεται έξω από τα κομματικά γραφεία για μια ευκαιριακή απασχόληση.

Είναι για τους νέους ανειδίκευτους εργάτες που δουλεύουν ανασφάλιστοι και κάτω από άθλιες συνθήκες για ένα μεροκάματο πείνας.

Είναι για τους χιλιάδες νέους που προσπαθούν να «χωρέσουν» το μέλλον τους σε τετράωρα εργασίας, αυτά που τους έχουν επιβάλλει οι εργοδοσίες με τη σύμφωνη γνώμη των οικονομικών επιτελείων των κυβερνήσεων.

Είναι γι' αυτούς που δουλεύουν υπερωρίες και σαββατοκύριακα χωρίς να πληρώνονται γι' αυτά, στο όνομα της «επιβίωσης» της επιχείρησης και βεβαίως «εξαιτίας» της οικονομικής κρίσης.

Είναι η κυρία (ή οι κυρίες) των πενήντα χρόνων που δουλεύει στη λάντσα δώδεκα ώρες την ημέρα χωρίς ρεπό και η οποία εναγωνίως (πάντα με το φόβο του αφεντικού της) αναζητά μία άλλη εργασία περισσότερο ανθρώπινη.

Είναι οι μικρομεσαίοι επαγγελματίες που καταπονούνται νυχθημερόν για να κρατήσουν ζωντανές τις επιχειρήσεις τους.

Είναι οι χιλιάδες των συνταξιούχων που προσπαθούν να κρατηθούν στη ζωή με 300 ευρώ σύνταξη.

Είναι οι χιλιάδες των γονέων που πληρώνουν τα μαλλιά της κεφαλής τους για να διασφαλίσουν την επαρκή (δωρεάν κατά τα άλλα) εκπαίδευση των παιδιών τους.

Είναι τα ίδια τα παιδιά που καταπονούνται χρόνια ολόκληρα, για να μπουν στη λίστα των ανέργων

Είναι...είναι, γι' αυτά ακριβώς που αξίζει να αγωνίζεσαι, που αξίζει να παλεύεις, κόντρα στη γενικότερη απαξίωση, κόντρα ακόμη και στις ίδιες τις αντοχές σου. Για να κρατήσεις ζωντανή την ελπίδα ότι η κοινωνική και πολιτική ευθύνη θα γίνει συνείδηση του πολίτη. Για να γίνει η ελπίδα το «φάντασμα» που θα στοιχειώσει τις τάξεις των «κρατούντων».